

[Ole Bjørn Kraft.]

ster — og jeg håber, han kan få tilslutning fra andre landes repræsentanter —, når dette spørgsmål påny kommer til behandling, at stå fast på dette standpunkt, at kun stater, der opfylder betingelserne for at kunne anerkendes som virkelige demokratier, kan tænkes at blive optaget i dette forbund. Der er en stat, hvis tilhørsforhold meget hurtigt vil komme til debat, og herom vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, der kan opbygges et virkeligt fast samarbejdende demokratisk Vesteuropa, uden at Tyskland, når Tyskland har fået sin forfatning, sin centralregering dannet, under en eller anden form meget hurtigt bliver knyttet til dette samarbejde.

Jeg vil altså anerkende dette forslag, der ligger foran os i dag, som udgangspunktet for en videre udvikling, men naturligvis kan man ikke sige, at man på alle områder er tilfreds med det resultat, som her foreligger, og jeg vil da også gerne gøre nogle enkelte kritiske bemærkninger eller rettere henstillinger med henblik på, hvordan den videre udvikling skal foregå. Det er jo ikke meningen — og heller ikke muligt —, at vi skal foretage ændringer i det forslag, her foreligger, men jeg ville gerne gøre nogle enkelte bemærkninger, der skal angive betingelsen for den udvikling, der skal finde sted. Efter artikel 23 har ministerkomiteen efter bogstaven, efter bestemmelserne på dette område en meget fast kontrol over forsamlingen. Man har ligesom været ængstelig ved at slippe denne helt nye forsamling, hvis sammensætning og arbejdsform man endnu ikke kender, løs. Men jeg vil dog henstille til den højtærede udenrigsminister, at han i det møde, som skal afholdes i ministerudvalget, inden forsamlingen træder sammen den 11. august i år, virker for, at ministerkomiteen udøver sin myndighed med moderation, henstille, at han støtter den tankegang, hvilket jeg synes ville være helt rimeligt, at man f. eks. overlader til forsamlingen selv at opstille sin egen dagsorden, med andre ord, selv at bestemme, hvilke emner den ønsker at drøfte. Det, som skulle være værdien ved denne rådgivende forsamling, er jo dette, at herigennem skulle den europæiske opinion have en mulighed for at gøre sig gældende. Her skulle de europæiske røster kunne høre sig og tale om, hvad der ligger menneskene på hjerte, rejse de spørgsmål, der interesserer dem, og stille de forslag, som de mener er en nødvendighed for den fremtidige udvikling. Og det bør de kunne gøre frit. Det vil jo blive ansvarlige repræ-

sentanter, valgt af det pågældende lands rigsdag, parlament, der her træder sammen, og man behøver ikke at frygte, at de, der skal stå til ansvar overfor deres hjemlands parlament, deres hjemlands vælgere, ikke skulle optræde med den samme ansvarsfuldhed som de høje ministre, der er samlet i ministerkomiteen.

Det vil også være rimeligt, at man giver forsamlingen en mulighed for at skabe sine egne organer, sit eget sekretariat, ligesom det vil være rimeligt, at den får ret til ikke blot under samlingen at nedsætte udvalg, komiteer og kommissioner, men også at nedsætte udvalg og kommissioner, som kan arbejde mellem samlingerne, således at, hvis et stort problem bliver forelagt til forhandling i Strasbourg i år, men ikke kan blive færdigbehandlet, en sådan sag, som optager sindene, skulle have mulighed for i tidsrummet mellem samlingerne at blive viderebehandlet i komiteer eller kommissioner, nedsat af selve forsamlingen, hvad der vil betyde, at en beretning kan foreligge til næste år og danne grundlag for den videre drøftelse.

Efter min mening ville det rigtigste utvivlsomt være — og her er jeg enig i nogle synspunkter, som jeg tror det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, eller måske var det det ærede medlem hr. Frøde Jakobsen, gjorde gældende —, at forsamlingen ikke inleder sine forhandlinger med vidtstvævende drøftelser af statutten eller målet for Europa-rådet, men at man, når selve drøftelsen i forsamlingen har fundet sted, slutter af med ligesom at samle de fremsatte synspunkter. Såfremt der da fra forsamlingen fremkommer forslag til ændringer i statutten, er det mit håb for det første, at forsamlingen får lov til at fremsætte forslag til sådanne ændringer, og dernæst at ministerkomiteen vil være rede til at diskutere dem i den ånd, hvori de er foreslået.

Jeg håber meget, at den første forsamling i Strasbourg vil give anledning til klarlæggelse af rådets mål, således at der fra den kan udgå initiativ og inspiration til videre udvikling af fællesskabet, ikke mindst på det økonomiske samarbejdes område.

Der er et lille bitte spørgsmål, jeg gerne vil høre udenrigsministerens opfattelse af i forbindelse med disse mere tekniske sider af sagen, og det er dette: Hvorledes ser udenrigsministeren på suppleanternes stilling? Jeg ved, at der er enkelte stater, bl. a. vort naboland Sverige, som har til hensigt at sende sine suppleanter med til Strasbourg, for at de kan få lejlighed til at følge forhandlingerne og være rede til at indtræde, hvis de skal